

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozena „X“,
bytem „X“,
zastoupena JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Lidické náměstí 899/9, 401 79 Ústí nad Labem,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované,

takto:

- I.** Žalovaná **je povinna** vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 15. 3. 2017, zaevidované žalovanou dne 16. 3. 2017 pod č. j. KRPU-57542-1/ČJ-2017-0403UO, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 20 308,92 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalované v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 15. 3. 2017 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Současně se žalobkyně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dne 15. 3. 2017 požádala žalovanou o poskytnutí kopií fotografií a videozáznamů pořízených Policií České republiky v roce 2016 při výjezdech do Tovární ulice v obci Kovářská na základě telefonických oznámení na linku 158 z telefonního čísla „X“ (oznamovatel W.) s tím, aby záznamy byly poskytnuty v původním barevném provedení a v původním rozlišení. Přípisem ze dne 31. 3. 2017 žalovaná předložila žalobkyni CD s vyžádanými fotografiemi. Žalobkyně konstatovala, že neobdržela všechny vyžádané informace a její žádost nebyla v rozsahu neposkytnutých informací odmítnuta, a proto dne 19. 4. 2017 podala stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona. Na tuto stížnost ani na urgenci ze dne 25. 7. 2017 žalovaná ani nadřízené Ministerstvo vnitra nereagovaly.
3. Žalobkyně s odkazem na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a na příslušná ustanovení informačního zákona namítala, že žalovaná přijala žádost dne 15. 3. 2017, lhůta podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona uplynula dne 30. 3. 2017 a v této lhůtě nedošlo ani k poskytnutí informace, ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Stížnost proti nečinnosti došla žalované dne 19. 4. 2017 a ve lhůtě podle § 16a odst. 5 informačního zákona (do 26. 4. 2017) měla žalovaná informace poskytnout nebo stížnost předat se spisem nadřízenému orgánu; o stížnosti mělo Ministerstvo vnitra rozhodnout do 11. 5. 2017. Informace však žalobkyni poskytnuta nebyla a o stížnosti nebylo rozhodnuto. Žalobkyně podotkla, že postupem (nečinností) žalované a/nebo Ministerstva vnitra byla zkrácena na svém právu na informace. Důsledkem této nečinnosti je podle žalobkyně faktické odmítnutí poskytnutí informace.
4. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ans 15/2009 žalobkyně uvedla, že je třeba se bránit nečinnosti při vyřizování žádosti o informace, nikoli při vyřizování následné stížnosti, přičemž uložení povinnosti rozhodnout o žádosti o poskytnutí informací neznamena, že žalovaný subjekt nemůže informace poskytnout. Žalobkyně shrnula, že vyčerpala prostředky stanovené informačním zákonem k její ochraně před nečinností žalované [podala bezúspěšně stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona], a proto jí nezbylo než se domáhat ochrany práva na informace touto žalobou.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsala průběh řízení a zdůraznila, že dne 29. 3. 2017 byla vydána

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a doručena do datové schránky právního zástupce žalobkyně výzva k úhradě za mimořádné vyhledávání informace (§ 17 odst. 3 informačního zákona) a po zaplacení požadované úhrady byly žalobkyni informace poskytnuty. Zásilka se sdělením ze dne 31. 3. 2017 a fotografiemi na CD byla prostřednictvím držitele poštovní licence připravena k vyzvednutí již dne 6. 4. 2017. Stížnost žalobkyně ze dne 19. 4. 2017 pak byla Ministerstvu vnitra předána dne 27. 4. 2017. Žalovaná dále reagovala na obsah uvedené stížnosti a uvedla, jaké fotografie se na předmětném CD nacházejí, s tím, že jsou popsány a jejich názvy odpovídají zobrazenému obsahu. Žalovaná konstatovala, že při poskytnutí informace ani při předložení stížnosti nadřízenému orgánu nebyla nečinná; informaci o tom, jak Ministerstvo vnitra o stížnosti rozhodlo, žalovaná neměla.

6. Podle žalované by právo na informace mělo být vykládáno ve smyslu materiálním, nikoli formálním. Pokud Ústavní soud judikoval, že přepjatý formalismus ze strany orgánů veřejné moci je v rozporu s principy právního státu, žalovaná vyjádřila přesvědčení, že taktéž by mělo být nahlíženo na požadavky žadatelů o informace podle informačního zákona, neboť i právo na informace může být zneužito, pokud bude vykládáno ve své nejstříktnější podobě. Smyslem informačního zákona je podle žalované naplnit čl. 17 Listiny základních práv a svobod, tj. zaručit právo na informace. Zákon má sloužit k získávání informací, a pokud byly žalobkyni informace ve své celkové podstatě poskytnuty, nejedná se podle žalované o nečinnost.

Replika žalobkyně k vyjádření žalované

7. Žalobkyně v replice ze dne 19. 9. 2017 odmítla jako nepravdivé tvrzení žalované, že vyžádané informace byly ve své celkové podstatě poskytnuty. Uvedla, že poskytnutí informací bylo podmíněno zaplacením částky 2 510 Kč představující náklady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Tuto částku žalobkyně zaplatila podle dispozic, a protože dne 30. 3. 2017 uplynula zákonná patnáctidenní lhůta k vyřízení žádosti a žalobkyně informace neobdržela, podala dne 5. 4. 2017 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona. Nato žalovaná dne 5. 4. 2017 odeslala žalobkyni CD s vyžádanými fotografiemi, a to na adresu trvalého pobytu jejího právního zástupce, namísto adresy jeho sídla jako advokáta; doručena byla dne 18. 4. 2017. Ve stížnosti ze dne 19. 4. 2017 žalobkyně upozorňovala, že jí nebyly poskytnuty tři okruhy informací: 1) fotografie popsané v dokumentu Fotografická dokumentace ze dne 10. 8. 2016, č. j. KRPU-145932-70/ČJ-2016-040319, č. 1 Celkový pohled na halu, č. 11 Pohled na dřevní hmotu v zadní části haly a č. 28 Pohled na kabel od el. jističe ke katru, 2) všech pět fotografií popsaných v dokumentu Fotografická dokumentace ze dne 8. 8. 2016, č. j. KRPU-145932-56/ČJ-2016-040319, a 3) další fotografie a záznamy (např. záznam pořízený dne 30. 7. 2016 prap. Neradem, zachycující krácení dřevěné kulatiny panem Vodičkou za použití motorové pily před budovou pilnice). Žalobkyně trvala na tom, že její žádost o informace nebyla vyřízena zcela, a podotkla, že jí poskytnuté CD není totožné s CD, které měla na mysli žalovaná, pokud hovořila o tom, že chybějící soubory by se měly nacházet v konkrétních adresářích CD. Tvrzení žalované, že sama nečinná nebyla, neboť stížnost předala Ministerstvu vnitra, označila žalobkyně za irelevantní, a to s odkazem na již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ans 15/2009.

Ústní jednání soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Právní zástupce žalobkyně při ústním jednání soudu konaném dne 9. 1. 2019 vysvětlil, že účelem podání žádosti o poskytnutí informací bylo opatření si důkazů ohledně deliktního jednání, které spočívá v nepovoleném provozu pily Kovářská. Daný objekt byl kolaudován toliko jako hala, přesto je od přelomu let 2009 a 2010 nelegálně využíván jako pila. Stavební úřad přitom navzdory podnětům ze strany žalobkyně nečinil úkony ke zjednáání nápravy, neboť v rámci uskutečněného šetření nezjistil, že by v daném objektu existovala dřevovýroba, třebaže opak je zjevně pravdou. Stavební úřad se spokojil s tvrzením jednatele vlastníka objektu, že mu není známo, že by v jeho objektu měla probíhat nějaká dřevovýroba. Z toho žalobkyně dovodila, že v předmětné věci patrně došlo ke spáchání trestného činu v podobě protiprávního zásahu do práva užívání daného objektu, a proto kontaktovala Policii České republiky, která provedla šetření, pořídila fotodokumentaci a patrně i jiné materiály, o jejichž poskytnutí posléze žalobkyně žalovanou požádala v režimu informačního zákona. Právní zástupce žalobkyně dále odkázal na obsah písemných podání žalobkyně. Dodal, že z jeho strany i ze strany žalobkyně byla podána řada trestních oznámení a jiných podnětů, vše ve snaze ozřejmit skutkové a právní okolnosti nepovoleného provozu pily v Kovářské. Podotkl, že podávání trestních oznámení a žádostí o poskytnutí informací je výlučně podmíněno nedůslednou činností žalované a prvotně stavebního úřadu. Trval na tom, že žalovaná byla nečinná, neboť neposkytla všechny žalobkyni žádané informace tak, jak byly zpětně rekapitulovány v písemnosti ze dne 19. 4. 2017. Podle právního zástupce žalobkyně materiály zaslané žalovanou na nosiči CD spolu s průvodním dopisem ze dne 31. 3. 2017 neobsahují veškeré fotografie, a to pokud se jedná o dokumentaci ze dne 10. 8. 2016 pod č. j. KRPU-145932-70/ČJ-2016-040319, neboť oproti 43 fotografiím, jimiž disponuje žalovaná, bylo právnímu zástupci žalobkyně zasláno jen 40 fotografií (č. 1, 11 a 28 chyběj). Zdůraznil, že žalovaná pořídila i jiné záznamy, které žalobkyni neposkytla.
9. Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání setrvala na písemném vyjádření k žalobě a popřela, že by žalovaná byla nečinná při vyřizování žádosti žalobkyně o poskytnutí informací včetně následných úkonů. Podotkla, že soud nemá kompetenci povinnému subjektu uložit, jak konkrétně má o žádosti rozhodnout. Dále odkázala na písemnou přípravu na jednání, ve které uvedla, že právní zástupce žalobkyně podal žalované nejméně třicet žádostí podle informačního zákona v zastoupení svých rodinných příslušníků, tj. matky Mgr. S. W. (žalobkyně) nebo bratra Ing. T. W., ve věci týkající se provozu pily Kovářská. Trestní oznámení i telefonáty na linku 158 však činil právní zástupce žalobkyně sám za sebe, přičemž se získanými informacemi pak operoval v žádostech podle informačního zákona. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu pověřená pracovnice žalované konstatovala, že původní žádost žalobkyně ze dne 15. 3. 2017 byla žalovanou vyřízena i za pomoci písemnosti žalobkyně ze dne 19. 4. 2017. Videozáznamy, jejichž pořízení vyplynulo z dokazování, žalovaná skutečně pořídila a na základě žádosti T. W. ze dne 28. 9. 2017 byl jeden videozáznam ze dne 30. 7. 2016 tomuto žadateli poskytnut; ostatní záznamy žalovaná neposkytla, neboť je již neměla k dispozici, když podle interního závazného pokynu policejního prezidenta z roku 2008 se nemají archivovat nepotřebné videozáznamy. Podle pověřené pracovnice žalované nelze přehlédnout, že žadatel T. W. i žalobkyně byli zastoupeni stejným právním zástupcem, a proto se požadované informace dostaly do sféry vlivu právního zástupce žalobkyně. Konstatovala, že v materiálním slova smyslu byly právnímu zástupci žalobkyně poskytnuty požadované informace sloužící pro jeho záměry a účel, jak je deklaroval soudu při tomto jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Při jednání soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl na návrh žalobkyně důkaz nosičem CD, který byl právnímu zástupci žalobkyně zaslán jako příloha odpovědi žalované ze dne 31. 3. 2017, a dále záznamy Policie České republiky o vyřízení podnětu na linku 158 ze dne 30. 7. 2016 (2x) a ze dne 8. 8. 2016 a úředními záznamy Policie České republiky ze dne 30. 7. 2016 (4x) a ze dne 8. 8. 2016, které jsou založeny na č. l. 42 až 49 soudního spisu.
11. V reakci na provedené dokazování právní zástupce žalobkyně uvedl, že patrně nedopatřením byla na nosič CD umístěna i naskenovaná plná moc ze dne 19. 4. 2017. Nevěděl však, kdo to učinil.

Posouzení věci soudem

12. Soud předesílá, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se žalobce může po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení domáhat, aby soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odstavce 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
13. Podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu jsou podle názoru soudu splněny, neboť žalobkyně podala žalobu včas a po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že pokud nebylo v zákonné lhůtě rozhodnuto o stížnosti podané podle § 16a informačního zákona, je třeba tuto stížnost považovat za vyčerpaný prostředek k ochraně proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s., a proto je možné se nečinností žalobou domáhat rozhodnutí přímo po žalovaném (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, nebo ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 Ans 5/2011-104, oba dostupné na www.nssoud.cz). Popsaná situace nastala v projednávané věci, kde Ministerstvo vnitra v zákonem stanovené lhůtě nerozhodlo o stížnosti žalobkyně na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, ve které mimo jiné namítala, že jí nebyly poskytnuty veškeré požadované informace. Prostředky ochrany proti nečinnosti tak byly bezvýsledně vyčerpány.
14. Na tomto místě soud uvádí, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona, „[p]okud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“ Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá povinnost žalované jakožto povinného subjektu vyčerpat celý rozsah žádosti o poskytnutí informací. Pokud povinný subjekt neposkytne všechny požadované informace, musí ve zbytku žádost částečně odmítnout.
16. V projednávané věci formulovala žalobkyně svou žádost o informace ze dne 15. 3. 2017 tak, že požadovala poskytnout kopie fotografií a videozáznamů pořízených Policií České republiky
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v roce 2016 při výjezdech do Tovární ulice v obci Kovářská na základě telefonických oznámení na linku 158 z telefonního čísla „X“ (oznamovatel W.), a to v původním barevném provedení a původním rozlišení, jsou-li v takové podobě k dispozici. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že se jednalo o výjezdy realizované ve dnech 10. 7. 2016, 11. 7. 2016, 29. 7. 2016, 30. 7. 2016, 8. 8. 2016, 9. 8. 2016, 10. 8. 2016, 12. 8. 2016 a 18. 8. 2016. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádala o poskytnutí pořízených fotografií a videozáznamů, lze tuto její žádost podle názoru soudu vztáhnout pouze k těm výjezdům, při nichž nějaké fotografie nebo videozáznamy byly pořízeny. V případě, že by žalovaná neposkytla požadované informace v plném rozsahu, bylo její povinností podanou žádost částečně odmítnout, a to právě v rozsahu informací, jež nebyly poskytnuty.

17. Z listin nazvaných Fotografická dokumentace, založených ve správním spisu, vyplynulo, že při výjezdu uskutečněném dne 11. 7. 2016 bylo pořízeno 10 fotografií vyjmenovaných ve Fotografické dokumentaci ze dne 11. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-7/ČJ-2016-040319. Při výjezdu uskutečněném dne 29. 7. 2016 bylo pořízeno 8 fotografií vyjmenovaných ve Fotografické dokumentaci ze dne 29. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-30/ČJ-2016-040319. Při výjezdu uskutečněném dne 30. 7. 2016 bylo pořízeno 5 fotografií vyjmenovaných ve Fotografické dokumentaci ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-36/ČJ-2016-040319. Při výjezdu uskutečněném dne 8. 8. 2016 bylo pořízeno 5 fotografií vyjmenovaných ve Fotografické dokumentaci ze dne 8. 8. 2016, č. j. KRPU-145932-56/ČJ-2016-040319. Při výjezdech uskutečněných dne 10. 8. 2016 bylo pořízeno 6 fotografií vyjmenovaných ve Fotografické dokumentaci ze dne 10. 8. 2016, č. j. KRPU-145932-63/ČJ-2016-040319, a 43 fotografií vyjmenovaných ve Fotografické dokumentaci ze dne 10. 8. 2016, č. j. KRPU-145932-70/ČJ-2016-040319. Z přípisu žalované ze dne 3. 5. 2017, č. j. KRPU-84308/ČJ-2017-0403UO, soud dále zjistil, že dne 12. 8. 2016 pořídil prap. M. Č. v Kovářské, pila Daben, 3 fotografie. Při výjezdech, které se uskutečnily dne 10. 7. 2016, 9. 8. 2016 a dne 18. 8. 2016, nebyly podle obsahu správního spisu žádné fotografie pořízeny; tuto skutečnost ostatně žalobkyně nezpochybňovala.
18. Soud porovnal seznam fotografií uložených na nosiči CD, jenž tvoří součást správního spisu, se seznamy uvedenými v citovaných dokumentech a shledal, že na předmětném nosiči CD se nenacházejí fotografie vyjmenované ve Fotografické dokumentaci ze dne 30. 7. 2016 (5 kusů) a ze dne 8. 8. 2016 (5 kusů) a fotografie zmíněné v přípisu ze dne 3. 5. 2017, jež měly být pořízeny dne 12. 8. 2016 (3 kusy). Z obsahu správního spisu tedy jednoznačně plyne, že žalobkyni dokonce nebyly fakticky poskytnuty ani některé fotografie, které jí žalovaná patrně poskytnout chtěla.
19. Následně se soud zaměřil na tvrzení žalobkyně, že jí nebyly poskytnuty fotografie popsané v dokumentu Fotografická dokumentace ze dne 10. 8. 2016, č. j. KRPU-145932-70/ČJ-2016-040319, č. 1 Celkový pohled na halu, č. 11 Pohled na dřevní hmotu v zadní části haly a č. 28 Pohled na kabel od el. jističe ke katru. Soud zjistil, že nosič CD, jenž tvoří součást správního spisu, tyto údajně chybějící fotografie obsahuje. Za situace, kdy na nosiči CD předloženém právním zástupcem žalobkyně při ústním jednání soudu byla kromě fotografií uložena i plná moc ze dne 19. 4. 2017, naskenovaná do formátu PDF dne 20. 4. 2017, ačkoli se mělo jednat o nosič CD doručený právnímu zástupci žalobkyně ze strany žalované dne 18. 4. 2017, dospěl soud k závěru, že s tímto nosičem CD bylo manipulováno v době, kdy již byl v dispozici právního zástupce žalobkyně. Pokud se tedy skutečně jedná o nosič CD zaslaný žalovanou, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle zjištění soudu již zjevně není ve stavu, v jakém jej žalovaná právnímu zástupci žalobkyně odeslala, a proto není způsobilý prokázat, jaké fotografie byly žalobkyni poskytnuty, a jaké nikoli. Soud tak dospěl k závěru, že žalobkyně své tvrzení o chybějících fotografiích č. 1, 11 a 28 ze dne 10. 8. 2016 neprokázala, a nadále vycházel toliko z nosiče CD, jenž tvoří součást správního spisu a který tyto fotografie obsahoval.

20. Provedeným dokazováním listinami předloženými žalobkyní společně s podáním ze dne 28. 9. 2017 soud dále zjistil, že při výjezdech uskutečněných dne 30. 7. 2016 a dne 8. 8. 2016 byly pořízeny videozáznamy. Úřední záznamy Policie České republiky ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-37/ČJ-2016-040319, č. j. KRPU-145932-38/ČJ-2016-040319, č. j. KRPU-145932-40/ČJ-2016-040319 a č. j. KRPU-145932-41/ČJ-2016-040319, společně se souvisejícími záznamy Policie České republiky o vyřízení oznámení na linku 158 prokazují pořízení videozáznamu při výjezdu dne 30. 7. 2016 a úřední záznam Policie České republiky ze dne 8. 8. 2016, č. j. KRPU-145932-57/ČJ-2016-040319, společně se souvisejícím záznamem Policie České republiky o vyřízení oznámení na linku 158 prokazuje pořízení videozáznamu při výjezdu dne 8. 8. 2016. Pořízení těchto videozáznamů ostatně při ústním jednání soudu připustila i pověřená pracovnice žalované, ovšem poukázala na to, že některé videozáznamy nejsou archivovány. K tomu soud zdůrazňuje, že pokud žalovaná některý z těchto (či jiných pořízených) videozáznamů v době vyřizování předmětné žádosti žalobkyně o poskytnutí informací již prokazatelně neměla k dispozici, bylo její povinností v tomto rozsahu podanou žádost odmítnout, neboť – jak již soud vysvětlil výše – žádost se vztahovala na všechny pořízené fotografie a videozáznamy, tedy i na ty, které byly později smazány.
21. Z obsahu nosiče CD, který tvoří součást správního spisu, přitom vyplynulo, že žalobkyni nebyl na základě její žádosti o poskytnutí informací ze dne 15. 3. 2017 poskytnut žádný videozáznam. Směrem k žalované soud v této souvislosti zdůrazňuje, že právní úprava poskytování informací je poměrně rigidní v tom smyslu, že je nutné důsledně rozlišovat jednotlivé žádosti o poskytnutí informací, a to jak z hlediska jejich obsahu, tak z hlediska žadatele. To znamená, že povinný subjekt musí dbát na to, aby od něj konkrétní žadatel (v tomto případě žalobkyně) obdržel všechny požadované informace v dané žádosti (zde žádost ze dne 15. 3. 2017), nebo aby příslušná žádost byla v rozsahu neposkytnutých informací odmítnuta. Žalovaná se přitom nemůže odvolávat na to, že některé informace poskytla na základě pozdější žádosti žalobkyně, nebo dokonce na to, že je poskytla na základě pozdější žádosti jiného subjektu, který měl stejného právního zástupce jako žalobkyně. Žalovaná by si měla uvědomit, že pokud by důsledně splnila své povinnosti a dodržela postup vyžadovaný informačním zákonem, žádné další žádosti týkající se podobného předmětu by možná ani nebyly podány. Po obdržení žádosti žalobkyně ze dne 15. 3. 2017 měla žalovaná nejprve prověřit své evidence, vytvořit přehled výjezdů, při nichž byly pořízeny fotografie či videozáznamy, zjistit, zda nebyly následně smazány, a následně jednotlivé fotografie a záznamy společně s jejich seznamem uložit na nosič CD, a to v samostatných složkách pro každý jednotlivý výjezd, vytvořit kopii tohoto nosiče pro správní spis a nakonec nosič CD s průvodním dopisem odeslat žalobkyni prostřednictvím jejího právního zástupce. Pokud žalovaná neměla k dispozici byť jedinou fotografii či jediný videozáznam, měla v tomto rozsahu podanou žádost odmítnout. Takto ovšem žalovaná nepostupovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Ze shora uvedených skutečností je podle názoru soudu zcela zřejmé, že žalovaná neposkytla žalobkyni veškeré fotografie, které při předmětných výjezdech pořídila, a zároveň jí neposkytla ani žádný videozáznam, ačkoli bylo prokázáno, že při výjezdech Policie České republiky do Tovární ulice v obci Kovářská na základě telefonických oznámení na linku 158 z telefonního čísla „X“ v roce 2016 byly pořízeny nejméně dva videozáznamy (videozáznam ze dne 8. 8. 2016 patrně žalovaná před jeho smazáním neposkytla ani žalobkyni, ani jinému žadateli zastoupenému stejným právním zástupcem).
23. Lze tedy uzavřít, že v projednávané věci nebyly žalobkyni poskytnuty všechny jí požadované informace, aniž by současně bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti. S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalovaná je ke dni vydání tohoto rozsudku nečinná ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť v plném rozsahu nevyřídila řádně uplatněnou žádost žalobkyně ze dne 15. 3. 2017 o poskytnutí informací. Soud proto shledal žalobu důvodnou a žalované v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně v přiměřené lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí soud přihlédl k tomu, že informační zákon počítá s patnáctidenní lhůtou pro poskytnutí informace [§ 14 odst. 5 písm. d) zákona]. Tím ovšem soud rozhodně nikterak nepředjímá, jak má žalovaná se žádostí žalobkyně naložit, tj. zda ji má částečně odmítnout, nebo zda má požadované informace poskytnout.
24. Nad rámec potřebného odůvodnění soud směrem k žalobkyni podotýká, že pokud žalovaná před poskytnutím informace požadovala po žalobkyni úhradu za poskytnutí informace v souladu s § 17 odst. 3 informačního zákona a pokud žalobkyně tuto úhradu zaplatila dne 30. 3. 2017, nelze vycházet z toho, že ještě téhož dne jí měly být informace poskytnuty, byť se jednalo o poslední den patnáctidenní lhůty od podání žádosti. Vzhledem k tomu, že žalovaná podanou žádost zpracovala bez zbytečného odkladu po obdržení předmětné platby, což je zřejmé mimo jiné z doručenky, podle které již dne 6. 4. 2017 byla zásilka obsahující CD uložena na poště, zastává soud názor, že žalovaná v tomto ohledu nepochybila. Žalobkyni lze naopak přisvědčit v tom, že žalovaná neměla zasílat předmětné CD na adresu trvalého pobytu právního zástupce žalobkyně, nýbrž do sídla jeho advokátní kanceláře, neboť plná moc pro řízení mu byla udělena jakožto advokátovi. Žádné z těchto zjištění však není způsobilé jakkoli ovlivnit výše uvedený závěr o nečinnosti žalované.
25. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 20 308,92 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč, z částky 15 500 Kč za pět úkonů právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a repliky – § 11 odst. 1 písm. d) AT; 2 x účast při jednání soudu (jednání trvalo déle než dvě hodiny) – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 1 500 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [pět režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT], z částky 400 Kč jako náhrady za promeškaný čas [čtyři Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

půlhodiny strávené cestou ze sídla advokáta k jednání soudu a zpět (doba jízdy v každém směru = jedna hodina) po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT] a z částky 908,92 Kč jako cestovného ze sídla advokáta k jednání soudu a zpět (2 x 69 km; spotřeba paliva 7,4 l na 100 km doložena kopií technického průkazu vozidla Kia Sorento, RZ x; základní sazba náhrady za použití vozidla 4,10 Kč na kilometr a průměrná cena motorové nafty 33,60 Kč za litr stanoveny podle vyhlášky č. 333/2018 Sb.). Podání ze dne 28. 9. 2017 nazvané Doplnění důkazních návrhů soud nepovažoval za důvodně vynaložený náklad, neboť žalobkyni nic nebránilo v tom, aby tyto důkazní návrhy
uplatnila
již
v replice ze dne 19. 9. 2017.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. ledna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.